

opusdei.org

Msgr Ocariz på S:t Josemaría-högtiden: Endast Gud kan stilla vår törst efter det oändliga och våra hjärtans önskningar

Predikan av Opus Deis prelat
under firandet av den liturgiska
högtiden för den helige
Josemaría i San Eugenios
församling (Rom).

2025-06-26

Vi hörde just i evangeliet att »folkmassan trängde sig på Jesus för att höra Guds ord« (Luk 5:1). De stod vid sjöns strand, och Kristus bestämde sig för att stiga i en båt och lägga ut en bit från land. Herren kände dessa människors hjärtan mycket väl; han visste att alla, på ett eller annat sätt, behövde hans undervisning för att kunna se sina liv i ett nytt ljus.

Att stilla hjärtats längtan

När den helige Josemaría begrundade detta avsnitt ur evangeliet, kommenterade han att det som hände för två tusen år sedan fortsätter att hända hela tiden: alla »längtar efter att höra Guds budskap, även om de döljer det utåt«; alla, även om de ofta saknar orden eller styrkan att uttrycka denna längtan, »hungrar efter att stilla sin oro med Herrens lära« (Guds vänner, nr. 260). Denna törst efter det oändliga visar

sig på många sätt, även om inte alla sätt att försöka släcka den lyckas tillfredsställa hjärtat. Kanske har vi själva erfarenhet av att ha slösat bort tid i jakten på en lycka som enbart bygger på materiella ting, framgång eller bekvämlighet. Men vi vet att det bara är Gud som kan ge allt mening och som kan uppfylla vårt hjärtas djupaste längtan.

Oräkneliga är de som har funnit den djupaste glädjen när de har upptäckt det kristna livet. Just därför hör den scen som evangeliet återger inte bara till det förflutna. Alla bär vi i vår själ på en djup längtan, som endast Herren kan stilla. Vi kan be Gud om förmågan att urskilja denna längtan efter hans ansikte, dessa tecken på törst efter Kristus också hos andra människor. Och att vi ska kunna förmedla hans sanna bild till dem vi har omkring oss: bilden av den Kristus som lägger ut en bit från stranden, för att alla – även de som

står längst bort – ska kunna se och höra honom.

Apostolisk iver och det gudomliga barnskapet

I slutet av detta evangelieavsnitt inbjuder Jesus Petrus, Jakob och Johannes att följa honom. Man blir imponerad när man tänker på att deras apostoliska iver, bara några få år senare, skulle föra det glada budskapet till många av den tidens viktigaste platser – ända till själva Rom. De första kristna visste att världen tillhörde dem, trots att de fick lida av förföljelse och ovilja att förstå. »Detta är den missionerande andan som måste ge oss liv – kommenterar påven Leo XIV – att inte sluta oss i våra små grupper eller känna oss överlägsna världen. Vi är kallade att erbjuda Guds kärlek till alla, för att uppnå den enhet som inte utplånar skillnader utan värdesätter varje persons personliga

historia och varje folks sociala och religiösa kultur.« (Leo XIV, Predikan, 18 maj 2025).

I den andra läsningen uttrycker Paulus klart den övertygelse som fyllde de första kristna med tillförsikt: »Men är vi barn, då är vi också arvingar« (Rom 8:17). Ja, denna värld är en del av vårt arv. I den första läsningen sägs det att Gud satte människan till världen »att bruka och vårda den« (1 Mos 2:15). Den här världen är vår: den är vårt hem och vår uppgift.

Med vetskapen om att vi är Guds barn, kan vi alltså inte vandra genom livet som främlingar i ett främmande land, eller gå på våra gator med inställningen att vi befinner oss på okänd mark. Världen är vår, eftersom den tillhör Gud vår Fader. Vi är kallade att älska denna värld, inte en annan hypotetisk värld som kanske skulle passa oss bättre.

Kanske har vi människor omkring oss som på något sätt känns främmande, eftersom vi inte lyckas ge dem den uppmärksamhet de förtjänar. Kanske kan de vara de första som vi vänder oss till för att kunna rikta oss till dem på samma sätt som Jesus gjorde.

Den helige Josemarías arv

När den helige Josemaría uppmanade till att älska världen lidelsefullt, brukade han varna för den »önsketänkandets mystik« som gör upp villkor för den verklighet man vill evangelisera, genom att tänka: »Jag önskar allt vore annorlunda.« Vi kan be Herren om att ge oss förmågan att glädjas över det uppdrag han har anförtrott oss, och att vi engagerar oss i det på samma sätt som ett barn som arbetar i sitt eget hem tillsammans med sina syskon.

I dag, när vi riktar blicken särskilt mot den helige Josemaría, kan vi låta oss inspireras av den tro och av den djärvhet som drev honom att ge sig i kast med uppgifter som verkade omöjliga, i en tid som på många sätt var betydligt mer komplicerad och svår än vår. Låt oss smittas av den tillit, som får oss att älska den här världen som har gått i arv till oss, och att försöka mätta den längtan efter Kristus som finns hos så många av de människor vi möter.

För detta – som för allt annat – förlitar vi oss i hög grad på förbönen från vår Moder, den heliga Maria, som med moderlig kärlek och tålamod vakar över alla sina barns lycka.

Amen.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-predikan-josemarias-hogtid-
torst-efter-gud/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-predikan-josemarias-hogtid-torst-efter-gud/) (2026-03-17)